

Vælgere opføres paa den nye Valgliste uden at behøve at melde sig, men saa maa det ske ved, at Valgbestyrelserne eller de nuværende Menighedsraads Medlemmer efter Hukommelsen opføre dem paa Valglisterne. Valglisterne skulle ligge fremme til Eftersyn, og skulde nogle Vælgere være glemte, kunne de klage over Forglemmelsen.

Jeg foreslaar, at Loven skal gælde i 6 Aar. Jeg finder det naturligere at lade den gælde en Valgperiode ud end at indskrænke den til 3 Aar.

Endelig foreslaas Bestemmelsen om Suppleanterne noget forandret. Efter den nugældende Lov valgtes der ikke saa mange Suppleanter som Medlemmer, og de tiltraadte — saadan blev Praksis — efter Stemmetallets Størrelse. Her foreslaas, at der vælges lige saa mange Suppleanter som Medlemmer ganske efter de samme Regler, og at de behandles paa samme Maade. Det er formentlig det naturligeste, og det stemmer med Ønsker, der ere fremsatte for mig fra forskellige Sider trindt omkring i Landet.

Under § 14 ere de forskellige Poster om Menighedsraadens Beføjelser noget ændrede, idet jeg har taget Hensyn til nogle af de Ønsker, der ere komne frem i det kirkelige Udvalg. Jeg skal ikke komme videre ind paa selve Forandringerne, de fremgaa klart ved en Gennemlæsning af Forslaget.

Endelig er der i § 17 foreslaaet den Forandring, at Ordet „kan“ ændres til „skal“, ganske i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved første Behandling.

Til disse ganske korte Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler Ændringsforslaget til Tingets endelige Vedtagelse.

Borghjerg: Jeg har tilladt mig at stille nogle Underændringsforslag til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem, der nu talte. Principalt eller principielt ønskede vi fra vor Side slet ikke tvungne Menighedsraad. Men jeg skal ikke komme ind paa vor hele principielle Opfattelse af Kirkespørgsmaalene, det gjorde jeg delvis Rede for ved første Behandling og udførligt ved Kirkelovens Behandling her i 1901—03. Principalt ønskede vi en ganske fri Udvikling og ansaa ikke tvungne Menighedsraad for nødvendige. Men skal man have tvungne Menighedsraad — og tvungne ere de jo til Trods for, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) gjorde gældende under første Behandling, thi naar

første Paragrafs første Stykke lyder saaledes: „Der oprettes et Menighedsraad for hvert Kirkesogn i Landet“, er det selvfølgelig Meningen, at det er en Lovbestemmelse, som skal gælde —, saa bør de være fuldt demokratiske, fuldt demokratiske paa Folkekirkens Grund, det vil sige: Alle, der tilhøre Folkekirken, maa have Rettigheder og Pligter i saa Henseende. Jeg tror, det er uheldigt og medfører uheldige Forhold i alle Retninger, om man vil give sig til at sondre ud. Hvem ere Folkekirkens Medlemmer? Det er dem, der paa Folketællingslisten erklære sig selv for at være Medlemmer af Folkekirken, hverken flere eller færre. Det er det eneste Svar, der i Virkeligheden kan gives. Saa snart man begynder at stille Samvittighedsspørgsmaal, forlange Erklæringer osv. osv., er man inde paa et fuldstændigt vaklende Grundlag, og saa vil man være inde paa alt dette med Løfter, Erklæringer osv., som man særlig fra frisindet kirkelig Side altid har været stærkt imod, Løfter, som den mindre samvittighedsfulde har let ved at aflægge, men som den mere samvittighedsfulde og den i religiøs Henseende allermost samvittighedsfulde stundom vil føle sig ikke saa lidt besværet over at skulle aflægge.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har, som bebudet ved første Behandling, stillet Forslag om, at Sognepræsten ikke længere skal være selvskreven Formand for Menighedsraadet. Det kan for saa vidt kun glæde os, da det er et lille Fremskridt i den rigtige Retning. Stor praktisk Betydning vil det dog sikkert ikke faa, thi naar Sognepræsten fremdeles skal være selvskrevet Medlem af Menighedsraadet, vil han vistnok ogsaa i de allerfleste Tilfælde blive valgt til Formand, særlig naar han i de 6 Aar, der ere gaaede, har siddet som Formand, idet maaske de fleste ville betragte det som en Fornærmelse ikke at genvælge ham. Jeg mener, man bør gaa videre og hævde, at Præsten er ligestillet med alle andre Menighedsmedlemmer. Bliver han valgt, er det godt, saa indtræder han i Raadet, men i modsat Fald bør han ikke have stemmeberettiget Plads der. Jeg stiller da Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 om, at Præsten ikke længere skal være selvskrevet Medlem, og om at forøge Minimumstallet for Menighedsraadets Medlemsantal en lille Smule, nemlig fra 4 til 5. Det vil ogsaa være godt at have et ulige Tal, da det altid er heldigere ved Forsamlinger, der vælges efter Forholds-